

- створення Сил спеціальних операцій як окремого роду військ за стандартами НАТО;
- поглиблення взаємодії з країнами-членами НАТО у сфері військової розвідки;
- перебудова системи медичного та логістичного забезпечення;
- створення, утримання та розгортання стратегічного резерву Збройних Сил України (ЗСУ) та ін.

Висловлені тези і події на сході України вказують на важливість підготовки держави до збройного захисту національних інтересів. Основною метою такої підготовки, як наголошено у Військовій доктрині, є досягнення рівня обороноздатності, достатнього для стримування інших держав від застосування воєнної сили проти України, а в разі військового конфлікту – для оперативного і злагодженого переходу держави з мирного на воєнний стан і відсічі збройній агресії, ліквідації (локалізації, нейтралізації) збройного конфлікту, територіальної оборони і цивільного захисту України. А для захисту держави необхідні добре підготовлені професіонали військової справи, зокрема офіцери десантно-штурмових військ (далі – ДШВ).

Особливо гостро ця проблема постала в період інтенсифікації реформування ЗСУ (з 2014 р.). З оголошенням у державі 01.03.2014 р. «особливого періоду» – час початку ведення антитерористичної операції (АТО) – питання вдосконалення професійної підготовки майбутніх офіцерів десантно-штурмових військ набуло неабиякої актуальності. Перебіг бойових дій на сході України засвідчив необхідність якісної підготовки українських воїнів, зокрема десантників, до дій у населених пунктах, ділянках місцевості з обмеженою видимістю та інших нестандартних умовах, які вимагають від військових фахівців особливих індивідуальних навичок у переміщенні та застосуванні зброї. Зазначимо, що з початку антитерористичної операції на сході високомобільні десантні війська постійно брали і беруть участь у захисті цілісності держави. Особливості застосування військ у ході антитерористичної операції зумовлюють інтенсивність та якість підготовки майбутніх офіцерів ДШВ у напрямі експлуатації, обслуговування та застосування штатної бойової техніки у складних умовах місцевості.

Науковці резюмують, що питання впровадження дій повітряних десантів, рейдових, десантно-штурмових, стабілізаційних, специфічних дій у бойову практику має важливе державне значення, оскільки нерозривно пов'язане із вирішенням проблеми забезпечення національної безпеки держави.

Отже, зміни військово-політичної обстановки у світі, геостратегічного, соціально-економічного, демографічного та військово-політичного стану України викликають необхідність обґрунтування сучасних підходів до проблеми забезпечення її національної безпеки. ЗСУ в цих процесах відіграють визначальну роль, оскільки гарантують збройний захист національних інтересів, територіальної цілісності й суверенітету. Управління ЗС під час їх бойового застосування потребує, як показує досвід АТО на сході України, від військових керівників (начальників) підвищеної відповідальності за якість прийняття управлінських рішень, самостійності, оперативності та здатності до адекватного реагування в умовах швидкої зміни оперативної обстановки. Це передбачає зростання професійних вимог, які висуваються до офіцерів десантно-штурмових військ, насамперед до рівня їх фахової підготовленості. Саме тому формування нового офіцерського корпусу, який би складався з найбільш професійно підготовлених військовослужбовців з високими моральними, професійно важливими та індивідуально-психологічними якостями, є одним із основних завдань сучасного кадрового забезпечення в ЗСУ.

Нові умови діяльності ЗСУ зумовлюють низку вимог до особистих і професійних знань, умінь, навичок офіцерів ДШВ, серед яких надзвичайно важливими є здійснення стрибків з парашутом з військово-транспортних літаків та вертольотів, зі зброєю та спорядженням у будь-яку пору року, вдень та вночі на різноманітну місцевість. Це слугує основою для обґрунтування інноваційних педагогічних підходів до професійної підготовки майбутніх офіцерів ДШВ. Отже, гостро постає проблема формування професійної компетентності майбутніх офіцерів ДШВ, оскільки здоров'я, і, навіть, життя військових часто залежать саме від їхнього професіоналізму.

Сорокіна Олена Анатоліївна

Кандидат психологічних наук, доцент

Київський університет імені Бориса Грінченка

ТРЕНІНГ ЯК ЗАСІБ ПІДВИЩЕННЯ КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ПРАЦІВНИКІВ СФЕРИ ОБСЛУГОВУВАННЯ

Розвиток високої культури обслуговування, орієнтованої на запити клієнтів, має першочергове значення в діяльності закладів сфери послуг. Постає проблема підготовки кваліфікованих кадрів, які можуть задовольнити як потреби роботодавців у цій сфері та так і споживачів. Дослідження показало, що нині в сфері послуг часто працює молодь без спеціальної професійної підготовки, що негативно відбивається на якості послуг, на престижі закладу і на особистості самого працівника. Проведене

анкетування співробітників щодо комунікативної компетентності засвідчило у них певну нестачу відповідних вмінь. На підставі отриманих даних було розроблено методичні рекомендації із програмою розвивальних занять для розвитку комунікативних компетентностей співробітників закладу сфери послуг.

Комунікативна компетентність розуміється як якість особистості, яка включає в себе певну сукупність знань, умінь, навичок, а також готовність до пізнання та спілкування, що розвиваються і вдосконалюються протягом всього життя і за допомогою яких людина може конструктивно спілкуватися та взаємодіяти у будь-яких життєвих ситуаціях, з різними типами особистостей, спираючись на набутий досвід та культуру спілкування. Розроблений тренінг являє собою комплекс заходів, що охоплюють базові напрямки комунікативної компетентності в контексті професійної діяльності працівників сфери послуг. Тренінгові вправи спрямовані на подолання труднощів, які найчастіше виникають у професійній діяльності, а саме: вміння відновлювати емоційну рівновагу, коли її щось порушило, вміння зменшувати (нейтралізувати) емоційну напругу в процесі взаємодії з клієнтом, вміння передбачати наслідки емоційних реакцій клієнтів, володіння прийомами саморегуляції, вміння толерантно сприймати критику, помилкові суждення, дії клієнтів, вміння чинити опір нагальному бажанню проявити негативну емоцію. Інтерактивні вправи було зосереджено на основних причинах конфліктів «працівник-клієнт»: небажання клієнтом виконувати встановлені закладом правила (оплата рахунку, час закриття закладу); помилки кухні (для працівників закладів харчування – неправильно приготована страва, невчасно подана страва); безпідставна неадекватність поведінки гостей: конфліктність (нахабство, неповага, агресія); та спілкування з клієнтами в стані алкогольного сп'яніння.

В процесі розвивальних занять учасники набули корисні навички вирішення конфліктів, швидкого реагування на конфліктну ситуацію, встановлення та управління атмосферою комунікативного контакту, вміння корекції власних емоцій та їх правильного вираження, удосконалили навички емпатії та рефлексії, вміння розпочинати контакт та підтримувати розмову; оволоділи здатністю сприймати та розуміти критику. А також отримали корисну інформацію для зняття емоційної напруги, підвищення зосередженості перед важливою справою, оперативного усунення зайвого хвилювання, зниження зайвої емоційності та її впорядкування, яку використовують у своїй роботі.

Таким чином, розвиток комунікативної компетентності працівників сфери обслуговування є вагомим умовою їх ефективної роботи. Адже сформованість комунікативної компетентності має важливе значення для розвитку міжособистісної взаємодії, а її формування доцільно реалізовувати у безпосередній практичній діяльності. Наразі тренінг може стати надійним інструментом профілактики професійного вигорання для працівників, які мають тривалий досвід роботи в закладах сфери послуг, і сприятиме їх професійному зростанню.

Малишева Анастасія Вадимівна

Харківський національний університет імені В.Н. Каразіна

Науковий керівник: Бутиліна Олена Вікторівна, кандидат соціологічних наук, доцент

Харківський національний університет імені В.Н. Каразіна.

ПОСИЛЕННЯ ІНТЕГРАЦІЇ У СУСПІЛЬСТВО ДІТЕЙ З ІНВАЛІДНІСТЮ ЗА ДОПОМОГОЮ СУСПІЛЬНО-КУЛЬТУРНИХ ЗАХОДІВ

Інтеграція у суспільство дітей з інвалідністю на сьогоднішній день є досить серйозним питанням. Останніми роками ця категорія населення привертає до себе все більше уваги держави, яка помітно намагається покращити умови життя цієї групи дітей: в країні створюються інклюзивні навчальні заклади (починаючи із дошкільних установ до університетів), покращуються умови пересування таких дітей, їх юридична захищеність тощо [2]. Однак не дивлячись на те, що держава намагається зробити досить багато для поліпшення життя цієї категорії населення, все ж таки робота у цій сфері лише починається й її реалізація потребує вдосконалення [3].

Важливу роль в соціальній інтеграції дітей з особливими потребами відіграє інклюзивне навчання, головне завдання якого – зробити все можливе, аби жодна дитина, як в навчальному закладі так і в суспільстві, не почувала себе інакшою. В Україні така система навчання лише починає впроваджуватися. 23 травня 2017 року президент України, Петро Порошенко, підписав закон «Про внесення змін до Закону України «Про освіту» щодо особливостей доступу осіб з особливими освітніми потребами до освітніх послуг». Цей закон отримав «зелене світло» 5 липня 2017 року і на сьогоднішній день є дійсним 2 роки.

Якщо раніше діти з інвалідністю отримували освіту вдома або в спеціалізованих, «закритих», закладах, через що були ізольовані від однолітків та соціуму [1], то тепер все більше шкіл приймають політику інклюзивного навчання, та за ці кілька років, починаючи із 2016, державі вдалось залучити до